

Arrest

nr. 68 842 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. HIND, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

inzake verzoeker D. K.

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) K.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. U was woonachtig te Martuni gelegen in Nagorno-Karabach. U baatte er samen met uw broer Y.(...) een winkel uit. Op 10/01/2011 kwamen onbekende mannen naar uw broer en eisten dat hij hen geld betaalde. Uw broer weigerde dit echter te doen. Op 13/01/2011 kwamen diezelfde mannen terug met dezelfde eis. Uw broer maakte hen duidelijk dat hij hen nooit zou betalen. Het kwam tot een ruzie. U ging enkele politiemensen halen die u beloofden iets te doen. Op 23/01/2011 ging uw broer naar Stepanakert om goederen voor de winkel in te slaan. In de namiddag kreeg u telefoon van het ziekenhuis dat uw broer

met messteken in het ziekenhuis was binnengebracht. In het ziekenhuis vernam u dat uw broer onderweg naar het ziekenhuis was gestorven en dat de ouders zijn auto in brand hadden gestoken. De politie beloofde u wederom iets te doen. Begin februari 2011 ging u naar het politiekantoor. Ze lieten u echter niet binnen en zeiden dat de ouders machtige personen met veel geld waren. Het was nutteloos om met hen te praten en u moest alle contact met hen vermijden. Een tijdje later werd er tegen de avond een explosief op uw koer gegooid. De volgende ochtend kwam er een dreigbrief toe. Er stond in dat u niet meer naar de politie mocht gaan indien u niet hetzelfde lot als uw broer wilde ondergaan. Begin maart, op de 40e herdenkingsdag van uw broer, zei uw vriend V.(...) u dat u best het land zou verlaten en dat u de zaak moest laten rusten. Het was ook hij die uw reis naar België regelde. Op 18/04/2011 vertrok u samen met uw vrouw, D.(...) I.(...) (O.V. 6.803.810), per auto naar Yerevan. Vandaar vertrokken jullie per vliegtuig naar België. Jullie kwamen er diezelfde dag aan en dienden op 24/04/2011 een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, de vluchtelingenkaart van uw vrouw als Armeense vluchteling, jullie Armeense paspoorten, uw invaliditeitskaart, 4 Armeense medische attesten, een informatiebrief van een Belgisch ziekenhuis betreffende de eigen tarifiering en een aanvraag van een microbiologisch onderzoek in een Belgisch ziekenhuis.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de personen die uw broer hadden vermoord. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid volledig ondermijnen.

Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw contacten met de politie. U verklaarde dat u slechts éénmaal, op 2 februari 2011 dacht u, naar de politie bent geweest. Ze lieten u echter niet binnen. De overige contacten met de politie waren in het ziekenhuis op 23/01/2011 en in de winkel van uw broer en u op 13/01/2011 (CGVS p.3-4). Uw vrouw verklaarde echter dat u 3 maal naar de politie bent gegaan en u er telkens binnenging. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u meerdere malen was geweest (CGVS vrouw p.4-5, 7). Toen u met de verklaring van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u enkel dat ze doelde op het aantal keer dat u contact met de politie had (CGVS p.11). Dit kan de tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar uit het gehoorverslag van uw vrouw duidelijk blijkt dat ze op de controlevraag of u drie maal bij de politie binnen was geweest, bevestigend antwoordde (CGVS vrouw p.5). Zelfs indien abstractie zou worden gemaakt van de manier waarop u in contact zou zijn getreden met de politie, zijn de drie contactmomenten met de politie die u zelf voorziet (op 13/01/2011 in de winkel van uw broer en u, op 23/01/2011 in het ziekenhuis, rond 02/02/2011 op de politiepost) qua situering in een tijds kader tegenstrijdig met de drie contactmomenten die uw vrouw heeft verklaard. Uw vrouw vertelde dat u ruim een week na de dood van uw broer voor het eerst naar de politie was gegaan. De tweede maal was u geweest nadat men een explosief had gegooid, op 20 of 23/02/2011. Erna zou u nog eens geweest zijn (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg zijn jullie zowel naar het tijds kader als naar de manier waarop u bij de politie klaagde volledig tegenstrijdig. Ook in uw verklaringen was u tegenstrijdig betreffende het tijds kader dat u opgeeft. U stelde namelijk dat u begin februari, meer bepaald de 2de, naar het politiekantoor ging. Het incident met het explosief plaatste u op 23 of 25 februari. Toen u gevraagd werd hoeveel tijd er tussen uw bezoek aan de politie en het incident met het explosief lag, stelde u echter dat dit slechts 6 of 7 dagen was. Toen u met deze wezenlijke tijdsdiscrepantie werd geconfronteerd stelde u enkel dat u niet alles kon onthouden. U verwees ook naar de verklaringen uw vrouw (CGVS p.4-5). Er kan echter verwacht worden dat u tijdens uw vervolgingsrelaas een coherent tijds kader opgeeft wat gezien voorgaande discrepantie niet het geval is. Daarenboven maakte u de verklaarde geheugenproblemen op generlei wijze aannemelijk door een begin van bewijs (cfr infra).

Voorts plaatsen jullie zowel het incident met het explosief als het ontvangen van de dreigbrief in een ander tijds kader. U verklaarde dat er tegen de avond een explosief op jullie binnenplaats werd gegooid. Daar het te laat was ondernamen jullie niets. De volgende ochtend riep uw moeder dat er een brief was toegekomen wat de dreigbrief bleek te zijn (CGVS p.5). Uw vrouw verklaarde echter dat het explosief al in de namiddag op de binnenplaats werd gegooid en dat jullie oudste zoon haar een uur later, om 14 of 15 uur, de dreigbrief toonde (CGVS vrouw p.5-6). Toen zij met uw verklaring betreffende het explosief werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze zeker wist dat het in de namiddag gegooid werd. Daar dit een loutere herhaling van haar verklaring betreft kan dit de tegenstrijdigheid niet opheffen. Betreffende de brief stelde ze dat u de dreigbrief misschien pas de dag nadien had gezien. Dit is echter weinig aannemelijk daar ze voordien reeds verklaard had dat zij de dreigbrief als laatste van de familie had gelezen (CGVS vrouw p.5-7). Bijgevolg zijn jullie zowel over de dreigbrief als het explosief tegenstrijdig met elkaar.

Tenslotte legde u ook over de dood van uw broer tegenstrijdige verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingen zaken invulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u duidelijk dat

uw broer in het ziekenhuis aan zijn verwondingen was bezweken (Vragenlijst punt 3.5). In het CGVS-asielgehoor stelde u echter dat hij onderweg naar het ziekenhuis overleed. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u dat niet zo had verteld (CGVS p.6-7). Dit is een weinig afdoende verklaring daar u middels uw handtekening zich akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen die u in het Russisch waren voorgelezen.

Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden over zaken die aan de kern van uw relaas raken ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Voorts legt u geen enkel document neer dat uw vervolgingsfeiten materieel kan ondersteunen, wat uw gebrek aan geloofwaardigheid enkel bevestigt. Zo legt u bijvoorbeeld geen enkel bewijs neer van de dood van uw broer. Gezien de aard van zijn overlijden en uw familieband met hem kan dit echter rederijkerwijs van u worden verwacht.

Volledigheidshalve kan tenslotte worden opgemerkt dat u blijk geeft van een grote mate van vaagheid betreffende de mensen die u vreest. Het enige wat u over hen kon vertellen was dat het een soort maffia betrof die met de overheid samenwerkte. U had dit van de bewoners van Nagorno-Karabach gehoord (CGVS p5-6). Deze groep zou ook actief zijn in Yerevan. Wie de leider van die groep dan wel is wist u niet te zeggen. U stelde voorts dat vele handelaars door deze groep werden afgeperst. Of er ooit iemand van hen klacht heeft ingediend wist u dan weer niet te vertellen – er werd wel gezegd dat deze criminele groep familiebanden met de politie had. Omwille van het feit dat men op basis van uw verklaringen ervan kan uitgaan dat die bepaalde groep zeer actief was en dat het volgens de politie zeer machtige mensen betrof, kan verwacht worden dat u in staat moet zijn een meer concrete beschrijving van deze personen te geven (CGVS p.8, 4). Te meer gezien ook uw vriend uit Rusland, V.(...), over de daders van de moord op uw broer heeft gehoord (CGVS p.7). Een dergelijke mate van vaagheid betreffende de groepering die u vreest en die verantwoordelijk is voor de dood op uw broer komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de door u verklaarde vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De 2 Armeense medische attesten (dd.09.05.1992 en 11.03.1994) bevestigen volgens uw vrouw dat u omwille van een kogelinslag (in 1991) een lichamelijke invaliditeit heeft en dat hierbij bepaalde zenuwen werden aangetast. Een derde Armeens medisch attest handelt over de kanker die bij u werd vastgesteld, en meldt een hospitalisatie van 11.10.2010 tot 05.11.2010. Nergens uit deze attesten blijkt evenwel dat u omwille van uw medische toestand problemen met uw geheugen zou ondervinden noch dat u niet in staat zou zijn om op een coherente manier uw asielrelaas te brengen (cfr ook CGVS vrouw p.2-3). Daar u in de loop van uw asielgehoor een aantal keer geheugenproblemen aanhaalde werd u een bijkomende termijn gegeven om dit te attesteren. U stuurde evenwel een Armeens medisch attest (dd. 30.05.2011), maar nergens in dit attest is er sprake van een geheugenprobleem of een indicatie dat u niet in staat zou zijn om op coherente manier uw asielrelaas uiteen te zetten. Het bevestigt enkel het feit dat u in 1991 een kogel in de wervelkolom kreeg die uw zenuwen aangetast hebben en een lichamelijke invaliditeit hebben veroorzaakt. Bijgevolg maakt u de door u gemaakte aanname dat u een geheugenprobleem zou hebben hoegenaamd niet aannemelijk.

De informatiebrief van een Belgisch ziekenhuis betreffende haar tarifiering en de aanvraag van een microbiologisch onderzoek in een Belgisch ziekenhuis geeft enkel aan dat u een medische behandeling in België krijgt. Het zegt evenwel niets concreet over uw medische toestand.

Jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, de vluchtelingenkaart van uw vrouw als Armeens vluchteling, jullie Armeense paspoorten en uw invaliditeitskaart bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

inzake verzoekster D. I.

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) I.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 24/08/1975 in Bakoe geboren. U was woonachtig te Martuni, gelegen in Nagorno-Karabagh. U bent getrouwd met D.(...) K.(...) (OV 6.803.810). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag grotendeels baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. Verder kende u problemen om werk te vinden omwille van het feit dat u indertijd uw opleiding in het Russisch had genoten. U meldde nog dat het invalidenpensioen van uw man te laag was om van rond te komen. Zo had u niet eens geld om medische onderzoeken te betalen voor uw man en voor u zelf. Op 18/04/2011 vertrok u samen met uw echtgenoot per auto naar Yerevan. Vandaar vertrokken jullie per vliegtuig naar België. Jullie kwamen er diezelfde dag aan en dienden er op 24/04/2011 een asielaanvraag in.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, D.(...) K.(...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. De bedrieglijkheid van de verklaarde asielmotieven werd daarbij ten dele gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen zijn asielverklaringen en de uwe. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde vervolging te vrezen vanwege de personen die uw broer hadden vermoord. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die uw geloofwaardigheid volledig ondermijnen.

Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw contacten met de politie. U verklaarde dat u slechts éénmaal, op 2 februari 2011 dacht u, naar de politie bent geweest. Ze lieten u echter niet binnen. De overige contacten met de politie waren in het ziekenhuis op 23/01/2011 en in de winkel van uw broer en u op 13/01/2011 (CGVS p.3-4). Uw vrouw verklaarde echter dat u 3 maal naar de politie bent gegaan en u er telkens binnenging. Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u meerdere malen was geweest (CGVS vrouw p.4-5, 7). Toen u met de verklaring van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u enkel dat ze doelde op het aantal keer dat u contact met de politie had (CGVS p.11). Dit kan de tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar uit het gehoorverslag van uw vrouw duidelijk blijkt dat ze op de controlevraag of u drie maal bij de politie binnen was geweest, bevestigend antwoordde (CGVS vrouw p.5). Zelfs indien abstractie zou worden gemaakt van de manier waarop u in contact zou zijn getreden met de politie, zijn de drie contactmomenten met de politie die u zelf voorziet (op 13/01/2011 in de winkel van uw broer en u, op 23/01/2011 in het ziekenhuis, rond 02/02/2011 op de politiepost) qua situering in een tijds kader tegenstrijdig met de drie contactmomenten die uw vrouw heeft verklaard. Uw vrouw vertelde dat u ruim een week na de dood van uw broer voor het eerst naar de politie was gegaan. De tweede maal was u geweest nadat men een explosief had gegooid, op 20 of 23/02/2011. Erna zou u nog eens geweest zijn (CGVS vrouw p.4). Bijgevolg zijn jullie zowel naar het tijds kader als naar de manier waarop u bij de politie klaagde volledig tegenstrijdig. Ook in uw verklaringen was u tegenstrijdig betreffende het tijds kader dat u opgeeft. U stelde namelijk dat u begin februari, meer bepaald de 2de, naar het politiekantoor ging. Het incident met het explosief plaatste u op 23 of 25 februari. Toen u gevraagd werd hoeveel tijd er tussen uw bezoek aan de politie en het incident met het explosief lag, stelde u echter dat dit slechts 6 of 7 dagen was. Toen u met deze wezenlijke tijdsdiscrepantie werd geconfronteerd stelde u enkel dat u niet alles kon onthouden. U verwees ook naar de verklaringen uw vrouw (CGVS p.4-5). Er kan echter verwacht worden dat u tijdens uw vervolgingsrelaas een coherent tijds kader opgeeft wat gezien voorgaande discrepantie niet het geval is. Daarenboven maakte u de verklaarde geheugenproblemen op generlei wijze aannemelijk door een begin van bewijs (cfr infra).

Voorts plaatsen jullie zowel het incident met het explosief als het ontvangen van de dreigbrief in een ander tijds kader. U verklaarde dat er tegen de avond een explosief op jullie binnenplaats werd gegooid. Daar het te laat was ondernamen jullie niets. De volgende ochtend riep uw moeder dat er een brief was toegekomen wat de dreigbrief bleek te zijn (CGVS p.5). Uw vrouw verklaarde echter dat het explosief al in de namiddag op de binnenplaats werd gegooid en dat jullie oudste zoon haar een uur later, om 14 of 15 uur, de dreigbrief toonde (CGVS vrouw p.5-6). Toen zij met uw verklaring betreffende het explosief werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze zeker wist dat het in de namiddag gegooid werd. Daar dit een loutere herhaling van haar verklaring betreft kan dit de tegenstrijdigheid niet opheffen. Betreffende de brief stelde ze dat u de dreigbrief misschien pas de dag nadien had gezien. Dit is echter weinig aannemelijk daar ze voordien reeds verklaard had dat zij de dreigbrief als laatste van de familie had

gelezen (CGVS vrouw p.5-7). Bijgevolg zijn jullie zowel over de dreigbrief als het explosief tegenstrijdig met elkaar.

Tenslotte legde u ook over de dood van uw broer tegenstrijdige verklaringen af. In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken invulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal stelde u duidelijk dat uw broer in het ziekenhuis aan zijn verwondingen was bezweken (Vragenlijst punt 3.5). In het CGVS-asielgehoor stelde u echter dat hij onderweg naar het ziekenhuis overleed. Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u dat niet zo had verteld (CGVS p.6-7). Dit is een weinig afdoende verklaring daar u middels uw handtekening zich akkoord verklaarde met de genoteerde verklaringen die u in het Russisch waren voorgelezen. Een dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdigheden over zaken die aan de kern van uw relaas raken ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Voorts legt u geen enkel document neer dat uw vervolgingsfeiten materieel kan ondersteunen, wat uw gebrek aan geloofwaardigheid enkel bevestigt. Zo legt u bijvoorbeeld geen enkel bewijs neer van de dood van uw broer. Gezien de aard van zijn overlijden en uw familieband met hem kan dit echter rederijkerwijs van u worden verwacht.

Volledigheidshalve kan tenslotte worden opgemerkt dat u blijk geeft van een grote mate van vaagheid betreffende de mensen die u vreest. Het enige wat u over hen kon vertellen was dat het een soort maffia betrof die met de overheid samenwerkte. U had dit van de bewoners van Nagorno-Karabach gehoord (CGVS p5-6). Deze groep zou ook actief zijn in Yerevan. Wie de leider van die groep dan wel is wist u niet te zeggen. U stelde voorts dat vele handelaars door deze groep werden afgeperst. Of er ooit iemand van hen klacht heeft ingediend wist u dan weer niet te vertellen – er werd wel gezegd dat deze criminele groep familiebanden met de politie had. Omwille van het feit dat men op basis van uw verklaringen ervan kan uitgaan dat die bepaalde groep zeer actief was en dat het volgens de politie zeer machtige mensen betrof, kan verwacht worden dat u in staat moet zijn een meer concrete beschrijving van deze personen te geven (CGVS p.8, 4). Te meer gezien ook uw vriend uit Rusland, V.(...), over de daders van de moord op uw broer heeft gehoord (CGVS p.7). Een dergelijke mate van vaagheid betreffende de groepering die u vreest en die verantwoordelijk is voor de dood op uw broer komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de door u verklaarde vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De 2 Armeense medische attesten (dd.09.05.1992 en 11.03.1994) bevestigen volgens uw vrouw dat u omwille van een kogelinslag (in 1991) een lichamelijke invaliditeit heeft en dat hierbij bepaalde zenuwen werden aangetast. Een derde Armeens medisch attest handelt over de kanker die bij u werd vastgesteld, en meldt een hospitalisatie van 11.10.2010 tot 05.11.2010. Nergens uit deze attesten blijkt evenwel dat u omwille van uw medische toestand problemen met uw geheugen zou ondervinden noch dat u niet in staat zou zijn om op een coherente manier uw asielrelaas te brengen (cfr ook CGVS vrouw p.2-3). Daar u in de loop van uw asielgehoor een aantal keer geheugenproblemen aanhaalde werd u een bijkomende termijn gegeven om dit te attesteren. U stuurde evenwel een Armeens medisch attest (dd. 30.05.2011), maar nergens in dit attest is er sprake van een geheugenprobleem of een indicatie dat u niet in staat zou zijn om op coherente manier uw asielrelaas uiteen te zetten. Het bevestigt enkel het feit dat u in 1991 een kogel in de wervelkolom kreeg die uw zenuwen aangetast hebben en een lichamelijke invaliditeit hebben veroorzaakt. Bijgevolg maakt u de door u gemaakte aanname dat u een geheugenprobleem zou hebben hoegenaamd niet aannemelijk.

De informatiebrief van een Belgisch ziekenhuis betreffende haar tarifiering en de aanvraag van een microbiologisch onderzoek in een Belgisch ziekenhuis geeft enkel aan dat u een medische behandeling in België krijgt. Het zegt evenwel niets concreet over uw medische toestand.

Jullie huwelijksakte, uw geboorteakte, de vluchtelingenkaart van uw vrouw als Armeens vluchteling, jullie Armeense paspoorten en uw invaliditeitskaart bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven."

Betreffende uw problemen om werk te vinden omwille van het feit dat u in het Russisch opgeleid werd, het lage pensioen van uw man en het feit dat u omwille van de kostprijs niet naar een dokter kon gaan voor hoofdpijn (CGVS p.3-4) dient te worden vastgesteld dat deze motieven onvoldoende zwaarwichtig

zijn om aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ter bevestiging hiervan zij erop gewezen dat deze problemen door uw man alvast niet werden aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt. De bestreden beslissing van verzoeker stelt immers dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn, waar de bestreden beslissing van verzoekster voorhoudt dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn. Beide motiveringen zijn aldus tegenstrijdig.

In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden wordt. De bestreden beslissingen baseren zich immers uitsluitend op een analyse van de geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas, zonder hun vrees voor vervolging te onderzoeken. De analyse van de geloofwaardigheid mag echter het eigenlijke onderzoek van de vrees niet overschaduwen en hierbij dienen alle omstandigheden van het asieldoosier geëvalueerd te worden. Verzoeker heeft verscheidene malen aangehaald dat hij lijdt aan geheugenproblemen en ook verzoekster heeft dit tijdens haar gehoor gemeld. De bestreden beslissingen hielden hier geen rekening mee. De incoherenties raken daarenboven niet aan de kern van verzoekers' vluchtrelaas, dat coherent en niet tegenstrijdig is.

In een derde onderdeel voeren verzoekers aan dat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet andermaal geschonden wordt doordat de bestreden beslissingen stellen dat er geen documenten werden neergelegd ter ondersteuning van hun asielrelaas, hoewel dit niet noodzakelijk is om als vluchteling erkend te worden. Bovendien heeft de commissaris-generaal niet aan zijn onderzoeksbevoegdheid voldaan omdat hij zich voor de inhoud van de medische documenten beperkte tot de mondelinge samenvatting van verzoekster zonder de documenten te laten vertalen.

In een vierde onderdeel stellen verzoekers dat het niet kunnen identificeren van de vervolgers niet wegneemt dat er een vrees voor vervolging bestaat. De nationale politiediensten hebben niet de noodzakelijke hulp geboden die de dood van verzoekers broer had kunnen vermijden, hoewel verzoeker zich tot hen gericht had. Bijgevolg kunnen de bestreden beslissingen niet met zekerheid stellen dat verzoekers in Armenië geen reëel risico lopen om hetzelfde lot als verzoekers broer te ondergaan. Artikel 48/3 wordt bijgevolg wederom geschonden.

In een vijfde en laatste onderdeel voeren verzoekers aan dat de bestreden beslissingen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schenden doordat zij hebben nagelaten te onderzoeken of de terugkeer van verzoeker naar Armenië niet tot gevolg zou hebben dat hij door zijn ernstige gezondheidsproblemen een mensonwaardige dood zou sterven.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Daargelaten de vraag naar het al dan niet bedrieglijk karakter van verzoekers verklaringen, stelt de bestreden beslissing van verzoeker dat zijn verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden. Er wordt bijgevolg geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden vluchtelingrechtelijke vrees of aan het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Gezien verzoekster haar asielrelaas grotendeels baseert op dezelfde motieven als deze gehanteerd door verzoeker, kan ook aan haar voorgehouden vluchtelingrechtelijke vrees geen geloof worden gehecht.

2.2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissingen op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot (i) de manier waarop verzoeker in contact trad met de politie; (ii) het tijdstip van de contacten tussen verzoeker en de politie; (iii) het tijds kader van de incidenten met het explosief en de

dreigbrief. Daarnaast werden binnen de verklaringen van verzoeker tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande het moment van het overlijden van zijn broer en aangaande de tijdsspanne tussen zijn politiebezoek en het incident met het explosief.

Verzoekers trachten de tegenstrijdigheden in hun asielrelaas te verklaren door te verwijzen naar de geheugenproblemen van verzoeker. Zij slagen er echter niet in deze geheugenproblemen aannemelijk te maken. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is immers niet bij machte om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. In de bestreden beslissingen werden de aangebrachte medische attesten uitdrukkelijk behandeld en werd er terecht besloten dat uit de attesten niet blijkt dat verzoeker omwille van zijn medische toestand problemen met zijn geheugen zou ondervinden, noch dat hij niet in staat zou zijn om op een coherente manier zijn asielrelaas te brengen. De bijkomende termijn die verzoeker kreeg om zijn geheugenproblemen te attesteren leverde een Armeens medisch attest op dat echter geen melding maakt van geheugenproblemen of van een indicatie dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een coherente manier weer te geven. De bewering dat er met verzoekers gezondheidssituatie geen rekening werd gehouden is dan ook onjuist. Ook waar verzoekers stellen dat zij zo spoedig mogelijk een medisch certificaat uit Armenië zouden voorleggen dat verzoekers geheugenproblemen staft, dient vastgesteld te worden dat zij dit hebben nagelaten.

Waar verzoekers voorhouden dat hun vrees voor vervolging niet onderzocht werd en de bestreden beslissingen uitsluitend gebaseerd zijn op een analyse van de geloofwaardigheid van hun asielrelaas, dient opgemerkt te worden dat een ongeloofwaardig relaas niet getoetst dient te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528). Daarnaast betreft de aangehaalde rechtspraak van de Raad individuele gevallen zonder bindende precedentwaarde (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

De verwijzing naar het jaarverslag 2010 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), waaruit verzoekers een vooringenomenheid ten aanzien van Armeense asielzoekers afleiden, is niet bij machte afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen en de pertinente motivering van de bestreden beslissingen, net zomin als de verwijzing naar het percentage van de asielaanvragen uit Armenië die in Nederland tot een definitieve asielvergunning leiden. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekers slagen er verder niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen, te weerleggen. Zij beperken zich tot het minimaliseren van deze tegenstrijdigheden en stellen dat zij niet raken aan de kern van hun asielrelaas. De feiten waarop de tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben, namelijk de contacten tussen verzoeker en de politie, het incident met het explosief en de dreigbrief en de dood van verzoekers broer, zijn echter geen details maar raken wel degelijk de kern van hun asielrelaas. Deze feiten hebben rechtstreeks aanleiding gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst. Door te stellen dat de bestreden beslissingen hierbij de hoofdzaak over het hoofd zagen, verklaren verzoekers de tegenstrijdigheden niet. Deze tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en blijven onverminderd overeind.

2.2.2.2. Daarnaast stellen de bestreden beslissingen dat er geen documenten werden neergelegd ter staving van de aangehaalde vervolgingsvrees. Verzoekers voeren aan dat zij niet noodzakelijkerwijs documenten dienen neer te leggen om als vluchteling erkend te worden en halen hierbij paragraaf 196 van de proceduregids van het UNHCR aan. De proceduregids van het UNHCR heeft evenwel geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). Daarenboven rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet, zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is en dient hiertoe, in de mate van het mogelijke, een poging te ondernemen om zijn relaas te staven (RvS 15 juli 2003, nr. 121.617). Zo zou o.a. een bewijs van de dood van verzoekers broer, hetgeen een kernaspect van verzoekers' asielrelaas uitmaakt, redelijkerwijs voorhanden moeten zijn, gezien zijn doodsoorzaak en de familieband met verzoekers. Verzoekers tonen aldus niet aan dat zij voldoende en ernstige pogingen hebben ondernomen om documenten ter staving van hun asielrelaas te bemachtigen, hetgeen redelijkerwijs van hen verwacht kan worden.

Verzoekers voeren verder aan dat de onderzoeksbevoegdheid geschonden werd, gezien de commissaris-generaal zich, wat betreft de inhoud van de voorgelegde medische attesten, beperkt heeft tot de mondelinge samenvatting door verzoekster, waar hij echter de documenten diende te laten vertalen. Er is echter geen enkele bepaling die de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de asielzoeker bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker zelf op te vullen. Er kan overigens

redelijkerwijs van uitgegaan worden dat verzoekers de inhoud kennen en kunnen weergeven van de medische attesten die zij zelf voorleggen. Bovendien bevindt er zich een vertaling van de medische attesten door een beëdigde tolk in het administratief dossier. Zoals hoger vermeld werden de medische attesten uitdrukkelijk behandeld in de bestreden beslissingen en de opmerking dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers medische toestand, mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.2.3. De commissaris-generaal stelde eveneens vast dat de verklaringen van verzoekers aangaande de personen die zij vrezen niet overtuigen. Zij komen immers niet verder dan te stellen dat het een soort maffia is die met de overheid samenwerkt. Gezien de groepering, volgens verzoekers, uiterst actief was, het zeer machtige mensen betrof en zelfs hun Russische vriend V. van hen gehoord had, kan van verzoekers redelijkerwijs een meer gedetailleerde beschrijving verwacht worden. Deze personen waren immers verantwoordelijk voor de moord op verzoekers broer en vormden de rechtstreekse aanleiding voor het vertrek uit hun land van herkomst. Verzoekers blijven hier echter in gebreke. Het ongeduide citeren van het *2010 Country Reports on Human Rights Practices - Armenië* van het *U.S. Department of State* over corruptie in Armenië, dat overigens niet *in concreto* wordt toegelicht, is niet bij machte hier een ander licht op te werpen en toont niet aan dat verzoekers werkelijk bedreigd en vervolgd worden of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De opmerking dat de commissaris-generaal niet met zekerheid kan stellen dat verzoekers in Armenië geen reëel risico lopen om hetzelfde lot als verzoekers broer te ondergaan, is niet dienstig nu verzoekers er niet in slagen *in concreto* aannemelijk te maken dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

2.2.3. In acht genomen wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Bovendien moet de motivering als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen.

2.2.4. Verzoekers steunen hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volledig op hun asielrelaas en brengen geen concrete elementen aan ter staving. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en de overige elementen in het dossier, tonen zij niet aan dat er wat hen betreft zwaarwegende gronden voorhanden zouden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers zich voor de vraag om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen op de gezondheidstoestand van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat verzoekers zich voor de beoordeling van de medische problemen van de geëigende procedure dienen te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER